

Hồi 114

Kỷ Luật Sắt

N

gọc Tiêu Tiên Tử nghe Huyền Thanh nói như vậy đầm đăm nhìn lão một lúc rồi nói:

- Muốn tôi thả nó ra không khó, chỉ cần mở cửa phòng đá để cứu thoát Mã tướng công. Nếu không tôi bóp nó chết ngay tại đây!

Huyền Thanh thấy sắc mặt căm tức của nàng đoán biết nàng dám liều lăm bèn nói:

- Mã Quân Vũ là đệ tử của phái Côn Luân đã bị hư danh thất tiết, phạm vào kỷ luật của bốn phái nên phải nhốt trong phòng đá để chờ đền tội. Đây là lệnh của Chưởng Môn bốn phái. Hơn nữa việc chỉnh lý môn bộ của phái Côn Luân không can hệ đến ai cả, không biết lý do gì Tiên Tử phải nhọc lòng như vậy.

Nghe nói, nàng cười khanh khách và quát lớn:

- Nghe đồn Côn Luân Tam Tử là võ lâm cao thủ, một đời kỳ hiệp. Ngờ đâu nay gặp tận mặt lại không phải thế. Căn cứ vào mấy câu nói của đạo trưởng cũng đủ biết con người thiếu sáng suốt thông minh, lấy trắng thay đen, vàng thau lẫn lộn, đem ân làm oán.

Huyền Thanh tức giận hỏi:

- Trắng đen phải trái như thế nào xin mời phân tách cho bản đạo rõ.

Nàng từ từ đáp:

- Theo tôi thấy, dù cho Mã Quân Vũ có thật phạm vào qui luật hư danh thất tiết đi nữa, Côn Luân Tam Tử cũng nên nhớ lại trong trận đấu kiếm trên Đoạt Hồn Ai, ai đã vì sư môn? Ai đã vì cứu đại môn phái mà ra thân chiến đấu sống chết không màng. Huống chi việc tư tình với Tô Phi Phụng chưa rõ được trong ấy còn có ẩn khúc gì không, bốn phái không thêm suy xét mà đã đem nhốt vào phòng đá buộc người phải tự tử. Nếu mà Mã Quân Vũ có chết đi các võ lâm đồng đạo sẽ chê Côn Luân Tam Tử quá hồ đồ.

Huyền Thanh nói:

- Sắc giới là hai chữ tối kỵ đối với người võ lâm, mà Mã Quân Vũ đã phạm thì chỉ có cái chết mới có thể đền tội được. Qui luật của bốn phái rất nghiêm minh, tại sao lại bảo là hồ đồ được?

Ngọc Tiêu Tiên Tử quát:

- Mã Quân Vũ! Trên Đoạt Hồn Ải đã quên mình mà chiến đấu với Tô Bằng Hải không những góp phần đổi mặt cho phái Côn Luân mà còn cứu được cứu đại môn phái một trận sát kiếp. Còn việc truyền đạt võ công cho Mã Quân Vũ thành tài cũng không phải do công lao của Côn Luân Tam Tử. Nói qua việc Mã Quân Vũ và Tô Phi Phụng thì chỉ vì bị thuốc Hoá Cốt Tiêu Nguyên Toàn làm cho thần trí bị mất đi mới phát sinh ra việc ấy. Côn Luân Tam Tử không dám động đến Tô Hùng lại gia tội cho Mã Quân Vũ thật là bất minh và vô lý. Hôm nay tôi vì nghĩa mà giải cứu cho Mã Quân Vũ ra khỏi hiểm địa này. Nếu đạo trưởng không chịu mở cửa phòng đá ra chỗ trách ta độ ác.

Bỗng thấy trước mặt có bóng người lướt tới. Đây chính là Chưởng Môn Thông Linh đạo trưởng với vẻ mặt nặng nề bay vụt tới như chưa thấy hai người đứng đó vậy.

Thông Linh nhảy thẳng đến cửa phòng đá đưa tay lên bửa đứt dây sắt khóa trước cửa rồi quát:

- Mã Quân Vũ! Mời mi ra đây, phái Côn Luân không chứa chấp được kẻ vô lễ. Mi đã được Bạch cô nương và Ngọc Tiêu Tiên Tử giúp hộ, ở lại trong phái Côn Luân cũng vô ích. Giờ đây ta ra lệnh đuổi mi lập tức ra khỏi môn trường. Từ nay về sau tình nghĩa của mi và phái Côn Luân chấm dứt nơi đây. Nếu mi còn nhắc đến tiếng môn hạ của phái Côn Luân nữa đừng trách ta vô tình đấy!

Đột nhiên có tiếng nói thanh tao của thiếu nữ vọng vào:

- Muốn kính trọng tôn sư cũng cần phải xem thứ tôn sư có đáng kính trọng không. Bây giờ đạo trưởng đã đuổi Mã Quân Vũ ra khỏi môn trường rồi, thì cũng không nên nói hung dữ làm gì. “Cao nhân tất hữu cao nhân tri”. Tôi tin chắc Mã Quân Vũ sẽ tìm được danh sư mà không phải đeo đuổi làm môn hạ của phái Côn Luân nữa.

Huyền Thanh nghe tiếng nói đó biết chắc là Bạch Vân Phi. Quả nhiên lúc đó nàng đã từ từ đi đến trước cửa phòng đá, thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đang gài đỉnh môn của Hoàng Chí Anh, như hiểu ý nàng nói:

- Mười năm ái đồ của Côn Luân lại có thể bị đuổi ra khỏi môn trường trong một ngày thì chấp trách làm gì môn đồ của họ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe vậy thả Chí Anh ra và nói:

- Tỷ tỷ xin tuân lệnh!

Bỗng Lý Thanh Loan chạy nhanh đến khóc rống lên nói:

- Vũ ca tôi đâu có làm điều gì sai, các người nhẫn tâm đối xử tệ bạc như vậy! Tôi quyết định đi theo Vũ ca mà thôi!

Đứt lời nàng đưa mắt nhìn vào phòng đá để chờ Mã Quân Vũ đi ra, nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy động đậy gì cả.

Thông Linh đạo trưởng không thấy chàng ra liền lạnh cười một cái nói:

- Mã Quân Vũ, mi không phải là người trong phái Côn Luân nữa, sao không mau ra khỏi nơi này còn chần chờ làm gì vô ích.

Trong phòng vẫn im lìm ...

Huyền Thanh đạo trưởng nghĩ thầm:

“Có lẽ hấn nghe ở ngoài này cãi cọ, hấn tự tử rồi chẳng”.

Nghĩ như vậy Huyền Thanh vội nhảy vào trong vừa phóng mình vừa la lớn:

- Vũ nhi, không được làm vậy!

Cử chỉ ấy khiến ai nấy đều hoảng kinh chạy vào. Nhưng khi vào trong phòng đá rồi mới thấy rõ trong phòng không có một bóng người.

Huyền Thanh la lớn:

- Kìa! Cửa sổ ...

Thì ra song sắt chiếc cửa sổ đã gãy mất mấy song.

Huyền Thanh đưa mắt nhìn cửa sổ lầm bầm:

- Kẻ nào vào đây cứu hấn phải là võ công cao cường lắm. Xét công lực của hấn thì chưa đến nỗi bẻ gãy song sắt này.

Lúc đó Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan cũng đã đứng dưới cửa sổ đó, trông thấy thần sắc của Thông Linh đạo trưởng vẫn lạnh nhạt.

Bạch Vân Phi như đã biết ai cứu Mã Quân Vũ rồi bèn nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Chắc chắn là Mã Quân Vũ không còn ở đây. Chúng ta mau về Quát Thương Sơn rồi hãy tìm cách khác.

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn Lý Thanh Loan dò xét ý kiến.

Lý Thanh Loan bước tới nắm tay nàng nghẹn ngào nói:

- Đại tỷ tỷ! Chúng ta đi tìm Vũ ca đi! Nếu tìm không ra thì muội cũng chẳng muốn sống nữa. Tỷ hãy cho muội đi với! ...

Bạch Vân Phi mỉm cười nói:

- Được! Chúng ta đi tìm Vũ ca của muội đi!

Dứt lời họ nắm tay nhau đi ra ngoài phòng đá. Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng đi theo sau và rẽ đi đường khác.

Lúc bấy giờ trong phòng trở lại im lặng, một thứ im lặng nghẹn ngào bức tức. Thông Linh, Huyền Thanh và Chí Anh ai nấy đều đứng im mỗi người một ý nghĩ riêng không ai nói với ai cả.

Sự yên lặng kéo dài lâu quá, hình như không ai dám xướng ngôn, buộc lòng Thông Linh đạo trưởng phải lấy tư cách Chưởng Môn nhân than thở:

- Ba trăm năm nay phái Côn Luân chưa từng gặp việc phi thường như thế này! Nay vì ta sơ ý không trừng trị những môn đồ tạo phản. Do đó ta cần phải tạ tội với tổ sư bằng cách tự tử. Còn tên môn đồ tạo phản Lâm Ngọc Bích, ta xin giao cho Tam muội xử trị. Chớ đem nhốt vào phòng đá vô ích.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe nói liền nghiêm sắc mặt, nói:

- Sư đệ không thể thối chí như vậy. Quân Vũ đã đi rồi nhưng tin chắc rằng không phải do ý muốn của hần. nếu hần có hành động như thế thì không bao giờ chịu theo tôi về Côn Luân Sơn. Theo ý tôi hãy đem nhốt Lâm Ngọc Bích vào phòng đá chờ khi biết rõ tông tích của Mã Quân Vũ rồi hãy xử trị cũng chẳng muộn.

Thông Linh than dài một tiếng rồi đáp:

- Đại sư huynh! Tâm trạng của tiểu đệ nay đã rối loạn rồi, vậy tốt hơn là giao cho Tam sư muội để tránh bớt tội trạng của tiểu đệ.

Dứt lời Thông Linh bay thẳng ra phòng đá. Huyền Thanh giật mình liền bay đuổi theo.

Khi hai người dừng chân bỗng một bóng đen bay lẹ tới, người ấy chính là Ngọc Chánh Tử.

Ngọc Chánh Tử thấy phòng đá mở toang liền biến sắc hỏi:

- Vũ nhi ở đâu? Hay là Chưởng Môn sư huynh đã đem ...

Nói đến đây bà nín bật đưa mắt nhìn Thông Linh, một cái nhìn oán trách khinh bỉ ...

Huyền Thanh hiểu ý liền kể rõ Bạch Vân Phi đến cưỡng ép Thông Linh mở cửa phòng đá.

Bà ta “ồ” một tiếng hỏi:

- Nói vậy, Vũ nhi đã mất tích rồi? Bạch Vân Phi tuy có thi ân với Côn Luân song không phải vì thế mà có thể cưỡng ép Chưởng Môn sư huynh như vậy.

- Sự việc xảy ra như thế này là do ta đối xử không đúng mà gây nên, ta xin chịu nhận lấy tội lỗi. Vậy ta quyết định tạm thời giao Lâm Ngọc Bích cho sư muội xử trị. Tuỳ ý muốn dùng những hình phạt nào cũng được hay thả ra cũng được. Riêng ta xin tự liệu lấy thân, sư muội hãy hiểu cho lòng ta chớ nên từ chối.

Ngọc Chánh Tử không dám từ chối, nói:

- Chưởng Môn sư huynh đã ra lệnh, tiểu muội xin vâng lời.

Thông Linh cúi đầu lặng lẽ đi vào.

Ngọc Chánh Tử khẽ nói với Huyền Thanh:

- Đại sư huynh! Chưởng Môn sư huynh quá buồn rầu thối chí, người quyết quyên sinh. Chúng ta cần phải xử trí như thế nào, xin đại sư huynh dạy cho tiểu muội.

Huyền Thanh đạo trưởng đáp:

- Bạch Vân Phi đã đến uy hiếp Chưởng Môn sư đệ. Mã Quân Vũ lại vụt đi mất tích. Những điều ấy làm cho Chưởng Môn sư đệ quá bức tức nên giao cho sư muội. Nếu bây giờ ta đem Lâm Ngọc Bích ra xử trị e bất tiện, chi bằng hãy tạm giam vào phòng đá chờ người nguội giận sẽ hay.

Ngọc Chánh Tử nghe nói có lý liền hỏi:

- Còn Mã Quân Vũ phải làm thế nào? Chẳng lẽ để cho hắn tiêu điều pháp ngoại sao?

Huyền Thanh than thở:

- Vũ nhi tâm địa rất trung hậu. Tiểu huynh ở với hắn hơn mười năm đã biết rõ. Hắn vì vô tình mà phạm sắc giới, nay đã được người ta cứu thì đủ biết việc này xảy ra rắc rối chớ chẳng chơi. Vũ nhi là đồ đệ của tiểu huynh, dĩ nhiên huynh phải gánh vác lấy trách nhiệm. Vì vậy tiểu huynh quyết định đi xuống núi ngay. Dù cho hắn ẩn núp nơi chân trời góc bể nào, tiểu huynh phải tìm cho ra rồi hãy yêu cầu Chưởng Môn sư đệ tha cho hắn. Vậy này tiểu huynh ra đi sẽ không biết ngày nào trở lại, sư muội hãy giúp Chưởng Môn lo việc cả.

Ngọc Chánh Tử nghe nói lòng đầy chua xót lặng lẽ đứng sững.

Huyền Thanh thấy vậy ám trung cắn răng nói:

- Sư muội hãy thận trọng!

Dứt lời ông liền vươn mình nhảy bay chỉ chốc lát đã xuống khỏi núi.

Ngọc Chánh Tử cảm thấy lòng đau như cắt liền chạy tới phòng đá nơi nhốt Lâm Ngọc Bích vội nhảy vào phòng.

Lâm Ngọc Bích thấy sư phụ vội chùi nước mắt quỳ dưới chân bà và nói giọng run run:

- Bất hiếu đồ xin bái kiến ân sư. Đồ nhi này vốn biết tội nặng nên định quyên sinh, song vì thấy lòng ân sư như biển cả nên mới mang thân tội lỗi này trở về núi. Đồ nhi nhận thấy tội này không thể tha thứ được, nên xin ân sư nhận cho một lạy cuối cùng gọi là chút ân nghĩa trả trong bao năm giáo huấn. Đồ nhi sẽ vâng lời Chưởng Môn sư thúc tiếp nhận sự trừng phạt nghiêm khắc đó.

Mấy lời của Lâm Ngọc Bích khiến Ngọc Chánh Tử run rẩy, hai giòng lệ chảy dài, bà gọi lớn:

- Bích nhi!

Lâm Ngọc Bích nghe gọi liền quỳ xuống ôm chân bà ta khóc rống lên.

Bà ta cũng khóc. Hai thầy trò chỉ trao đổi tâm tình bằng hai dòng nước mắt. Bà nói:

- Bích nhi! Con hãy đứng lên. Chưởng Môn sư thúc có tấm lòng đanh thép vô tư. Bắt con và Mã Quân Vũ về núi xử trị thì có người đến cứu Mã Quân Vũ nên Chưởng Môn sư thúc quá giận thối chí rồi đem giao cho sư phụ xử trị. Nhưng ta biết con là người trong trắng chắc chắn là trong tội lỗi của con có ẩn tình. Vì vậy ta tạm thời mở cửa phòng đá cho con ra, con có thể ở đây và tu thân tự hối chờ ngày sau Chưởng Môn xử trị. Sư phụ chỉ làm được đến thế là cùng, con nên hiểu cho lòng ta.

Lâm Ngọc Bích nghe nói đáp một lễ rồi nói:

- Đồ nhi bất hiếu làm nhục sư môn, ân sư đã không oán trách mà còn mở lòng thương, nên con cảm thấy xấu hổ vô cùng. Con vốn không sợ chết nay ân sư hiểu rõ tấm lòng trong sạch của con là đã thỏa mãn lắm rồi. Thân này không mặt mũi nào sống với ân sư được nữa. Xin vĩnh biệt.

Dứt lời nàng tán đầu vào tường.

Trong khi Lâm Ngọc Bích đang khóc lóc, Ngọc Chánh Tử thấu rõ lòng nàng nên biết nàng có thể hành động liều lĩnh bèn điếm vào huyệt Tử Khê của nàng.

Nàng cảm thấy toàn thân tê liệt công lực đều mất cả, “á” lên một tiếng rồi té ngổ xuống đất nhìn sững bà không biết làm gì hơn nữa.

Lúc đó Ngọc Chánh Tử buồn hiu nói:

- Bích nhi! Sao con có cử chỉ liều lĩnh như vậy? Sư phụ vẫn tin tưởng là con bị độc kế của kẻ gian ác. Ta cố chờ cơ hội để thanh minh cho con khỏi tội sao con còn muốn chết. Con cần phải sống chứ! Sống để tự tay trừ cho được kẻ thù, lưu danh hậu thế ...

Với giọng nghiêm trang của bà khiến nàng tỉnh lại, cúi đầu lạy tạ và khóc:

- Lòng ân sư không phải con không rõ nhưng dù vô tình hay cố ý con cũng đã làm nhục sư môn, tự biết có tội nặng nên mới có ý tự vận. Bây giờ lòng con rối loạn như đứng giữa ngã ba đường xin ân sư chỉ dẫn để được lấy công đền tội.

Bà ta thấy nàng nói thực tình biết nàng đã hối hận bèn từ từ nói:

- Nếu con không muốn làm nhục sư môn thì hãy tìm cơ hội mà công bố việc ấy trước võ lâm để buộc tội vào kẻ gian ác kia, rồi hãy ra tay giết đi thì thâm thù mới rửa sạch nỗi oan ức. Nay mà con đại đột chết đi thì kế độc của kẻ gian ác kia vẫn không ai rõ, nếu con nhẫn nhục được thì có thể làm gương cho đồng môn và đồng thời cũng cảnh cáo cho người đời sau biết.

Nàng nghe nói liền đáp:

- Lòng con quá cầu an, muốn chết đi cho khoẻ nhưng ân sư đã phân tách ra phải trái con mới thấy rõ trách nhiệm của con. Muốn sống cho thanh bạch, con sẽ nghe theo lời của ân sư dạy. Từ nay con quyết ở trong phòng đá này tu tâm gội rửa tất cả hành động của con đã gây ra lúc trước.

Thấy nàng đã biết phục thiện, Ngọc Chánh Tử nói:

- Từ nay ta sẽ mở khóa để cửa phòng trống, con tìm cơ hội mà hành động, còn việc ăn uống con khỏi phải đến xem thử. Nếu con cần gặp ta hãy dùng tên tiểu đồng đưa tin cho ta biết và lập tức đến đây để gặp con.

Dứt lời bà liền đứng dậy toan bước ra khỏi phòng.

Lâm Ngọc Bích hỏi với:

- Lúc này ân sư bảo Mã Quân Vũ bị người cứu đi, không biết sẽ có rắc rối gì không?

Bà ta than dài:

- Chắc có nhưng không biết sự việc sẽ phát sinh thế nào, không thể đoán trước được.

Nàng lại nói:

- Ân sư còn nhớ Lam Tiểu Diệp không? Võ công của nàng đã xuất thần nhập hoá rồi. Hay là Mã Quân Vũ được Lam Tiểu Diệp cứu rồi?

- Nay đại sư bá con đã xuống núi rồi, việc đó không bao lâu nữa sẽ rõ, ta không nên bận tâm vô ích.

Dứt lời bà đi ra khỏi phòng, lòng còn nghi Lam Tiểu Diệp cứu Mã Quân Vũ.

Nhưng thật ra người cứu Mã Quân Vũ đâu có phải Lam Tiểu Diệp.

Từ khi Mã Quân Vũ bị đem về Côn Luân Sơn rồi chàng bị nhốt trong phòng đá chờ xử tội. Chàng rất buồn bã than dài thở ngẩn. Chàng cảm thấy chán đời trách cho con tạo trở trêu gạt gẫm người dương thế rồi cuối cùng với ý định cương quyết tự tử để tạ tội cho sư môn.

Trước khi chết chàng tưởng nhớ đến tri kỷ của chàng là Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp, Lý Thanh Loan, Tô Phi Phụng và Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Chàng đưa tay lên cắn răng và toan đập một chưởng vào Thiên Linh. Bỗng thấy một chấm đen từ cửa sổ bắn vọt vào. Chàng cảm thấy cánh tay mặt bị tê liệt không thể đập xuống được. Tiếp đấy có một luồng gió lướt tới, trước mặt chàng hiện ra một lão già áo xanh.

Võ công của lão già này thật là cao cường khiến Mã Quân Vũ không biết được ông ta làm cách nào vào được. Các cây sắt ở cửa sổ bị ông ta nháy vào xem như nháy qua mảnh giấy vậy. Chàng nhìn sửng sốt trên gương mặt phong trần của lão. Tuy thế đôi mắt sáng rực như hai luồng điện Mã Quân Vũ chạm đến đôi mắt lão thì cảm thấy rùng rợn lạnh mình.

Nhìn Mã Quân Vũ một lúc, lão nói:

- Lòng mi trong sạch và ngay thẳng, lại thêm khí độ siêu phàm, chẳng những Lang Đại Công Chúa và Điệp nhi thấy thế mà thôi. Cả lão phu đây cũng chưa từng thấy một kẻ siêu phàm như mi vậy.

Mã Quân Vũ chưa hiểu rõ thâm ý của lão thế nào, nhưng đoán biết lão có quan hệ với Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Điệp, chàng nói:

- Lão tiền bối là bậc tiên cốt siêu phàm. Vãn bối, Mã Quân Vũ được gặp đây thật là điều vinh hạnh, mong tiền bối cho biết quý danh để tiện việc xưng hô.

Nghe chàng hỏi lão cười lên rồi cau mày nói:

- Côn Luân phái Chưởng Môn nhân Thông Linh đạo trưởng tuy lừng danh võ lâm nhưng tánh tình lại kỳ quái, lấy oán làm ân, không thèm tìm hiểu lý do đành đuổi mi ra khỏi môn trường, lại còn nhốt mi vào phòng đá này. Thật là ỷ thế Chưởng Môn ép người vô cớ.

--- oOo ---